

put u brazil

branko andić

Položio je preko svih stvari dva časopisa u veliki Samsonite, spustio poklopac i zaključao kofer kombinacijom. Onda je okrenuo telefonski broj.

Ja sam se spremio, rekao je u slušalicu.

Zar već? Misnila sam da se muškarci pakuju u poslednji čas ili da to neko radi umesto njih, kazala je žena za pisacom mašinom. Na stolu pokraj mašine je debela knjiga koju tek treba prevesti, a na sofi iza njenih leda — hrpa novina. Daljinskim upravljačem je isključila ton televizora koji je, spram nje, emitovao slike aseptičkih boja.

Kada ti poleće avion? — upita ga.

Ujutru u sedam. Dovoljno rano da tamo stignem pre večere, odgovorio je. Preko kabla slušalice mogao je da vidi telo i mozak svog telefona okružene praznim bočicama ženskih parfema koje već dugo niko nije uklanjao.

Nije osobita šteta ako propustiš prvu večeru. Pred tobom su godine usavršavanja tropске gastronomije. Onda, kad je tako, preostaje mi samo da ti poželim srećan put, da budeš dobar i da se tamo čuvarš...

Mada je tama već nagrizala kasno popodne, žena za pisacom mašinom bi mogla kroz svoj veliki prozor da vidi dugu ulicu ovičenu tramvajskim šinama koje se u daljini poslušno jedna drugoj približavaju, ali ne i tačku nijihovog spoja, jer ulica blago savija ulevo tačno u visini njegove kuće. Ako ne bi mogla da je vidi, mogla bi ipak barem da je nasmuti kad joj se ne bi činilo da je napolju izmaglica ili da je kiša orosila prozorska stakla jer joj pogled gubi prodornost i bistrinu i ona počinje da se pita da li je uopšte moguće privesti kraju rastanak nekom logičnom, čvrstom rečenicom za koju oboje mogu da se uhvate, barem do sedam ujutru, da se za nju drže dok avion ne uzleti na prekooceanski let, a njih dvoje odahnu i lagodno, bez svedoka prepuste se tugovanju, kajnjaju, setnim sećanjima, gotovo uživanju što tako razumno, tako otmeno, propuštaju svoju veliku životnu priliku. Oklevala je.

Zar više ništa nemaš da mi kažeš? — prekinuo je kratkotrajanu tihinju, upaničen da će ona spisati slušalicu. Toliko ljudi mi je požešelo srećan put da za ostale u avionu nije preostalo nimalo sreće.

Ah, može se putovati i bez sreće, reče ona, neodlučna da li joj se samo učinilo ili je njegov glas zaista nekako omekaš. Odbacila je takvu primisao jednom dobro odmerenom, prigodnom rečenicom, kao preciznim aperkatom: Pošto je Georg na utakmici, mogu samo da ti u njegovu ime poželim...

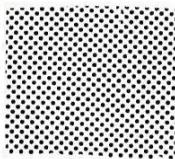
... srećan put. Hvala. Toliko dobro je pripremljen da drukčiji ne može ni da bude. Ko bi putovao na nesrećan put? Kad se Georg vraća?

Ne znam...

Da li bih, u međuvremenu, mogao nešto da učinim za tebe? Pre odlaska? — upitao je muklo.

Kiša sad već mora da pada vrlo jako, to je zaceo prava provala oblaka jer njen pogled uopšte više ne prodire kroz prozor, to joj otežava razgovor s prijateljem koji možda zauvek odlazi preko okeana iako se ona raduje zbog dinamičnijeg života koji ga tamo čeka. Raduje se do bomužtu naših prijatelja gde god oni bili, ponavlja ona sebi i tiši je što više ni prozor ne vidi od vodurine koja je, pouzdano oseća, provalila i kroz stakleni zid i sručila se po čitavoj sobi, natopila tepih, slivala se niz zidove bez slike, cedila se sa polica bez jedne izdajničke situacije, ustalasala po čitavom ovom stanu u kojem ona spava, radi i vodi ljubav umesto da živi; voda je ispunila i vazduh jer, kad dotakne obraze, ona oseti da joj je čitavo lice vlažno i da je s mokrim obrazima i vodom u očima teško razgovarati s prijateljima — makar poslednji put, makar telefonom. Čim je progovorila, pokajala se, znajući da je konačno kasno da ispravi grešku.

Mogao bi da mi gledaš u šolju, izusti u slušalicu, zaprepašćena snagom svog glasa, tako nesrazmerno glasnog prema njegovom šaputanju.

Što da ne? Čitava noć je do jutra, odvarti on iščekujući da ona nekako završi tu rečenicu umesto njega, kao toliko puta ranije.

Pisaču ti da li si ista pogodio, reče ona i prenu u neobuzdan, preglasni smeh.

Odmah dolazim.

Pošla je u kuhinju gde ju je zabljesnulo neprirodno belo svetlo, odraz pločica, izglačanih sudopera, ultrapasnih površina, svega što se lako i brzo održava u ovoj čeliji višespratnicice gde noću može da se plaće uprkos tankim zidovima jer unaokolo ima previše ljudi čiji se glasovi mešaju, mimoilaze i vijaju po hodnicima i stepeništu. Stavila je lonče za kafu na usilanju ploču, izvadila flašu vina, sve uredno potredala na služavnik. Kao za goste. Dve kašike šećera za Georgia, jedna kašika šećera za Almu, a za njega? Koliko mu je kašika šećera u kafu stavljala Alma? To je bilo davno, ali ona pamti još dalje u prošlosti, i sitnije stvari, mnogo pre Georgia i pre iščezle Alme, seća se lenjih nedeljnih prepodneva u belim frotirskim bedemantilima, kafe i zemički, sunčanja po snegu, brže vožnje kad se sve radilo udvoje, kad se čovek smejava spokojno i lagano kao da nikad neće otiti iz ove kuće koju popunjavaju samo gosti. I putnici?

* * *

Čestitam, kaže ona. Sve si pogodio. Promasišo si zanat — mogao si da praviš pare po vašarima kao враћ, iscelitelj ili fotograf. Šteta!

On odlaže šoljicu bez kafe u stranu, polako ustaje sa sofe i prilazi gramofonu da opet pusisti istu ploču: Vangelis, Chariots of fire. Po svim ulicama vija se prašina i zgužvana, izrabljena hartija, tramvaji izostaju, ali njihov povremeni prolazak u ovaj pozni sat deluje sablasno i neprirodno: osvetljen, bespolni kovčev se ljuja i bučno strmolaglavljuje niz praznu ulicu bez automobila i bez ljudi. Oni sad po kućama puštaju svoju muziku na svojim gramofonima i magnetofonima, muziku koja im nešto znači i koja im dode kao sedativ protiv svega što potkopava njihovu snagu možda iste noći neophodnu, kad se neočekivano trgnu iz varljivog sna i utoru u javu svog pravog, jedinog samotničkog snevanja s ove strane života. Ne mogu iz njega na drugu stranu jer nema iluzije jače od ogoljene tmine; suva usta i razrogaćene oči prepune iščekivanja da se u gluvo doba prebrodi susret s vlastitim najskrivenijim nadama. Deluju tako ostvarljivo tog časa, tako nadomak ruke, treba čovek samo da ne dozvoli jutru da svane i da na sve to baci oštru svetlost dana, da vivisekcira svet i ljudi i podeli ih na svetlost i senke umesto ove prigušene, nejasne izmaglice u kojoj samo valja pridići se u postelji istutrenom rukom probiti koprenu tmine koja zaklanja ali i nagoveštava, obećava da iza nje može da se napipa voljeno lice, osmeh, tvrdi oblici koji se neće raspasti kao što život zna da se raspadne. Za njih se može držati bez straha od sna razvejanog zaduhanim budeњem.

On uspeva da namesti iglu na početak ploče i da skrene pogled sa noćnog bespuća, ali joj se još uvek ne okreće licem.

Varaos sam.

O! Kako to?

Jesam, potvrđuje svoje priznanje i gleda u optičku kontrolu gramofona: Vangelis, Vatrene kočije, himna dostojanstvu, misli.

To nije lepo za jednog putnika. Ali, kako to radiš? Beležiš, pomno gledaš, i umesto gatanja — sklapaš kockice predviđanja?

Nije baš tako, kaže on. Trkači po plaži, misli, užvišenost jednostavnih osećanja, postojanost, misli, ravnoteža ispunjenosti, misli i više ne sме da je pogleda u oči.

Onda, kako? — pita ga.

Ja igram na sigurno: niti vraćam, niti gledam u šolju, ne prepustam se ni mašti ni na slušivanju već čitam tvoje misli...

Soba s velikom keramičkom lampom i ugonom sofom nije bila toliko tesna, ali se u njoj čovek zaceo nije mogao sakriti, ne u tri ujutru,

ne u Vatrene kočije, ne nadomak jednostavnog života udvoje medu jednostavnim ljudima, misli, tamo treba da odemo, misli, da potrebu za lepotom proživimo, misli, gde susedi postoje umesto taksija, a dostojanstvo umesto televizije, gde napor smenjuje snaga, misli, a surrogat — osećanje, misli i ljubav, ljubav, misli i najzad progovara:

Sve što pomisliš, sve što veruješ da će ti se desiti, sve što naglas sebi ne izgovaraš jer se ne usuđuješ — ja znam. Ja unapred znam. Barem časak. Moje reči mogu da ponove tvoje najskrivenije misli — da iznesu na videlo tvoju samoučku medu ljudima, misli, pristojnost sred napadnosti, misli, prefinjenost usred neotesanosti, setu bez svedoka, misli. To ne može da odagna ni povremeni dodir toplog muškog tela u tvojoj postelji, misli ali ne govor...

... koje ne može da odagna ni privijanje uz topo muško telo u mojoj postelji..., hebi te da kažeš, izrekne ona konačno umesto njega.

Da, kaže on i klimne glavom u strahu da se njegove reči ne čuju.

Onda znači da sve znaš, kaže ona upaničeno.

Ne sve. Samo ono što od mene ne želiš da sakriješ, ali ne možeš da mi kažeš. Moja vidovitost traje dok tako bude. Kad zaista bude poželela da nikad ne dokučim tvoje misli, ostaću bespomćan, kao nevernik općinjen lepotom bogomjelje.

Polako je prelazila prstima po rubu čaše. On je progovorio:

Da, ponešto su prevelike za crno vino. I ja mrzim dobro piće u pogrešnim čašama...

Pametna pčelica!, nasmešila se. Zašto proveravaš ono što znaš?... Razmećeš se svojim darom.

Da bih saznao čemu mi služi to znanje. Ono što bi zaista da od mene sakriješ, to je daleko i možemo se potrovati kafama pre no što sa mujevitog dna šolje ne otkrijem odgovor. Reci, čemu mi služi ovo znanje? Zašto mi ga daješ?

Prevrtala je album sa porodičnim slikama: otac, majka, sestra, letovanja, zimovanja, dečaci i devojčice, mladići i devojke, razni ljudi i žene, jedan od njih na svim slikama, potom samo ona, Georg na nekoliko poslednjih slika i samo na jednoj, poslednjoj, on. Dopuštajući umoru da iz nje iscedi glas, kaže mu:

Zato što je pošteno da budemo ravnopravni... Morala sam da se uverim da smo ravnopravni.

Zato si me pozvala?

Da... Jer i ja tebe poznajem zato što si to dozvolio. Još odavno...

Ona sada skida naočare i počinje tiho, temeljno, bez ustezanja da plače, netremice ga posmatrajući. Niti skreće pogled, niti pokušava da obriše suze na koje je gotovo ponosna, celim bićem priznaje da je gotova, da se dalje ne može, nudi mu svoj plać, dobacuje mu ga u lice ali ne kao izazov već kao odluku nekog ko zna da u preskozorje ne možeš reći znatiželjniju na ulici da čekaš autobus ako vidi da u ruci držiš sliku čežnje i da se plašiš da ti onako bezoblično i klizava ne ispadne u sливnik.

Da, dok čitam tvoje misli, ti u meni čitaš odraz vlastitih slutnji. Ima li to kraja? — pita je i prvi put u dugom životu pokraj nje, kraj zajedničkih tramvajskih šina, neverovatno blizu uz okvirnu priču njihovih diridujućih života, uzima je za ruku. Oseća svaki od tih drhtavih, preplašenih prstiju koji bi istovremeno da iščeznu i da upiju njegove, da ih zapamte jer od njih hoće da uteknu i zato ne miruju, ali im se ni ne podaju. Vole ih.

Da li je moguće da ču odleteti? — misli, ali mu ona naglas odgovara:

Da ujutru ne odlaziš, nikad ti ne bih priznala da čitam tvoje misli.

Šta sada u njima čitaš? Ovog časa.

Ona odrečno odmahuje glavom, a dve vodene pruge na njenim obrazmima se šire.

Reci, šta sada u njima čitaš?

Tugu, kaže ona. Lepotu, tugu, strah i čežnju.

Ali, ja to vidim u tvojim mislima, kaže on.

A meni se vraćaju kroz tvoje... Shvataš li? Vraćaju mi se, kao u igri sučeljenih ogleda, stalno: tuga, lepota, strah i čežnja i opet — tuga. U krug. Ne možemo da iskoracićemo iz njega zato što se previše dopunjujemo.

Budi sa mnom, kaže.

Iako ne čuje njene reči, zna da je sa punih usana pročitao:

Ne mogu...

Zašto?

Zbog...

... ljubavi... Ja ču reći, ako ti je tako lakše, kaže on.

Lakše je, kaže ona. Ne mogu da podnesem prestanak ljubavi. Ljubav ne podnosi obećanja. Bićeš srećan kad se budeš sećao ove noći jer je nismo pokvarili obećanjima.

Pošmatra joj sitne, skupljene bore oko krupnih, dubokih, tamnih očiju. Jahanje po plazi na pitomim, belim, konjima, misli. Plivanje u predvečerje, misli. Večere, setna muzika, tropa, misli. Značajko uživanje, iskra čaše, misli, noćne vožnje po kiši, misli, glava na ramenu i ljubav, lagana, lagana, neiscrpna, misli i sa užasom shvata da u njoj nemo odzvanja njegov nemo maštanje i zna da će ona reći, kao što kaže:

Nema takve... Dobru ljubavnu noć možeš primiti kad sve krene nizbrdo, ali kako se prima čitav život? Zašto ne znam kako se prima život? — užasnutu misli ona dok naliva barberu u svoju čašu.

Hvala ti, tiko kaže on. Veruješ ipak u večnu ljubav, ali ne veruješ u sopstvenu snagu.

nostalgija za paklom

žarko zolotić

Kako se pakao, van sumnje, skriva negde unutra, moj prijatelj Vincent van Gog bi se, naveče u praznoj sobi, skidao nag i, sa svećom u ruci, dao u traženje. Najpre bi šakom spljšatio teme, sve dok mu oči, resuvraćene, kroz usnu duplju ne bi dospele do ulaza u dušnik, i tada odlučno krenule dublje ka utrobi. Zajedno s njima, takođe presuvraćeni, uronili bi kosa, uši, nos, vrat. Istovremeno, unutra bi krenuli i prsti, kroz tavni, a potom svećom osvetljeni bezdan šaka, klancem podlaktica, serpentinom laka, da bi se kao po dogovoru, susrele s očima, negde na mekom bregu pluća, na adi rebara usled plahe reke krvi, prvom njihovom zajedničkom odmaralištu, odakle će oči, uz pomoć svetla, zapravo tek otpočeti istinsku potragu. Da, već na toj prvoj stanicici Vincent van Gog je zabil eksere, klinove i kuke u liticu rebara, zakacio sveću i revnosno, u tišini koju bi vrli spisateli, bez nedoumice, mogao proglašiti grobom — tražio. Tražio žarom caknutih kopača zlata kojima su vrane ispile mozak, tražio poput nepokolebljivih arheologa Troje, tražio poput prosjaka što se ne obeshabruje olako; tražio, tražio. A onda, praznih ruku, uzimao sveću, vadio eksere, klinove, kuke, zabil ih drugde, u neistražene kutke zaborava, onda ih vadio, slagao, nosio dalje, pa zabijao i tražio, tražio.

Poučen rečju veleumnih, ispitivanje predela srca i samog srca zahtevalo je specijalni tretman, kojem moj prijatelj ne samo što je bio gotov da udovolji, nego je, štavise, improvizovao najpovoljniji raspored šiljaka, kako bi jednom tako temeljito istraživanju, na koje se pregnuo, omogućio nejsvestraniji uvid. ELEM, ekseri, klinovi i kuke već su bili poboden u živo meso i Vincent van Gog je mogao odlučno, premda ne bez straha (priznao je samoprekorno), nastaviti potragu. Pa iako baš nikad nije pridavao preterano velik značaj izjavama onih na čija se upozorenja sada oslanjao — ta zar je mudro da ignorise žar svoga ustreptalog srca, čije je čudi tek imao da upozna? — ipak im, u ovom delikatnom času, nije uspeo da odoli.

Bez smeška, no začudo i bez straha, moj prijatelj Vincent van Gog je pedantno pretrežio okolinu — pakla nije bilo, zagnjurio se u srce, u njegove komore i pretkomore, u svaku poru, svaki milimetar laviginta koji je ravnomerne, uvredljivo ravnomerne pulsira — ali pakla nije bilo, ni tu ni dublje, gde se docnije, razočaran ali ne i obeshabren, zaputio. Opet zabijao eksere, klinove, kuke, usložnjavao ih i silazio, i onda opet, sve niže, do pete. Zatim klinom probušio petu, izvlačio lobanju, srce, pluća, koji su se sada, izvraćeni, našli vani, te gde su se, nasprom sobne svetiljke, mogli još jedanput besprekorno ispitati.

No pakla opet nije bilo, jer ako je verovati reči veleumnih, on je uvek unutra, dok su pluća, srce i ostali organi bili napolju, a nos, uši, brada i udovi — unutra, i moj prijatelj se, kojemu ova tričava pojedinost nije promakla, istog trenutka odvajaši na put, natrag, postupno, ne lenjno, sve dok se pluća, srce, opet nisu našli na svom probitnom mestu, unutra, a nos, uši, brada i udovi na svom, vani, baš kao i na samome početku.

Nije teško primetiti da se Vincent van Gog već posle prvog silaska i povratka mogao iscrpiti, umoriti ili čak, bez ulova, klonuti. Ali, ne! Čim bi se okrepio vazduhom, on bi šakom spljšatio teme i opet, kao i maločas, krenuo u utrobu. Silazio, silazio, do peta, a potom se, još uvek revnosno, premda jalovo, vraćao. — I tako tamo-amo, sve do zore.

SUNCE

1.

Tog dana je radio javio da se u svetu nije zbiljno ništa osobito, dok se meterološki izveštaj

sveo na prognozu da će tokom noći ponešto zahladniti i naoblaci se, premda se ne očekuje kiša. Radio je zaverenički (ili pak naivno, ne zna se) čitao, dok se već uveliko sašaptovalo da je — o, užasa li! — kucnuo čas kraja sveta. Orfelin Žefranović zategnu luk, smota kanap, tobolac sa strelama pričvrsti na leđa i krenu put brda; ne obavestivši nikog o odlasku. Jer, valjalo se pre mraka ispeti na najviši vrh Fruške gore, te odatle uloviti sunce. Ono je sporo — premda će poneki pedanter od struke imati primedbu na ovaj opis — ali postojano, ukratko nezaustavljivo hrlilo k zapadu, i ako se slučajno dogodi da ne stigne pre no što zade — za sve će, baš za sve biti dockan. Za konje, za paulove, za kajsije, pa dobro: i za ljude, ako se baš hoće. Stoga beslovesno pojuri niz polje, a odatile, trkom, uz strminu. Moralo se raditi odvažno i, ma koliko bila otrvana, imati na umu opasku spikera da svakog časa može da se oblači. U tom slučaju sve nade ne bi bile pokonpane, ali bi se šanse da poduhvat uspe sive na minimum. Naprsto, ako sunc zaklone oblacima, kako je Orfelin Žefranović mogao nišaniti, osim ako ne bi ciljac nasumice? Srećom, baš što se toga tiče nije vrebala opasnost, jer se oblačaka nije naziralo, a vetrar, koji je pirkao, teško je mogao poremetiti let odapete strele. Uostalom Žefranović pozuri i kada, zadihan, kroči na vrh, do zalaska je preostao nepun sat, a niti se pramen cirusa nije nadneo nad modro nebo strepnje. Jedina stvar koja ga je sada brinula bila je preciznost, preciznost nišanjenja, za koju se valjalo pripraviti. Njemu nije nedostajalo samopouzdanja što se strelačkih vrlina tiče, uopšte ne. Ali se postavilo pitanje da li će dužina kanapa biti dovoljna da dosegne do sunca, te da li je on dovoljno čvrst da ga Žefranović, uspe li pogoditi, drži u ruci, poput zmaja. To više nije zavisilo od dobre volje, a za drugi kanap, čija bi se debljina izdala za sigurniju garanciju, nije se imalo vremena. Morao je, dakle, s ovim, najprostijim priborom učiniti jedini, zaceleo poslednji pokušaj, ne pitajući ništa i ne cvileći. Tako je Orfelin Žefranović napeo luk, začkilio na levo oko i, bez priziva sive nišanjenje, u centar užarene kugle, odapet strele. Sa njom je, poput uzdaha, otrhlila sva nuda sveta, dok mu studen prože srce. Ali gile! uspe je. Uspeo! Uspeo! Pošto se vršak strele zari u telo ulovljenog sunca, kanap naglo zategnu. Kliknuvši, Orfelin Žefranović odbaci luk i prihvati uže.

2.

Dotle sam ja, nem i nepomičan, na prozoru svog stana — čekao. Preda mnom je ležao časovnik, busola, revolver. Preda mnom je, prašnjava i izandala, ležala hrpa hartije s filigranski tačnim proračunom, izigrami. Jer, i suton se poče hvataši, a ništa se ne desi. Vapio sam i rido tada, ali mi ne bi lakše. A niti je moglo. Moji susedi su s olakšanjem šaputali da je to sa smakom sveta, kao i svagda, bila ludorija, izmišljotina kadra da uplaši još samo decu. Ali ne i njih, ali ne i njih. »Komšija, šta kažeš?« upita me starica na stepeništu, »opet ništa?« Zbunih se: »Bojim se da Vas ne razumem, gospodo.« »Ovo što se zuckalo.« »Zuckalo o čemu?« »O smaku sveta.« »Ah, da!« »Opet ništa!« »Kao i svaki put, gospodo,« procedihs s mukom, »kao i svaki put, uostalom.« Radio je ignorantski mučao, televizije kao da se nije ticalo. Samo su, sutradan, neke petparačke novine donele šaljivi tekst sa komentarom kako smo još jednom — »premda to neće biti poslednji put«, primetili su duhovito — izbegli katastrofu. Ni je tu bilo ničeg zanimljivog, a još manje duhotivog, ne. Osim ugla, ugla poslednje novinske stranice, gde spazili nesto neobično: oglas, kojim se čitateljstvu davalno na znanje da je pre-

Ko se prilagodio samoći, iz nje ne iskoracuje jer ne može da podnese da joj se ponovo vratiti, kaže ona.

Nečeš joj se vratiti...

Posle ljubavi nemam više čemu da se vratim, zar ne shvataš?

Hoćeš reći da smo na kraju, a ne na početku?

Ona obriše lice, popije vino, poravna suknju i sedne uspravno, kao u školskoj klupi.

Jednog jutra kad te Georg bude dotaknuo, nadasa se da ćeš, možda, sem milošte i poštovanja, osetiti i neko lako uzbudjenje što ste zajedno uspeli da prebrodite zamke života i oholih osećanja koje truju dušu snovima o večnosti. Poverovačeš da si na pragu ljubavi.

Mada ona ne klima glavom, njemu se učini da vidi lagano kretanje njenih očiju: gore-dole. Dopošta joj da kaže:

Pogledaj mi još jednom u šolju. Reci mi šta vidiš na kraju svega...

Tramvaji su počeli češće da prolaze i njihova buka i svetlost postadoše manje upadljivu. Barbere više nije bilo u boci. Vangelisova muzika je ispratila trkače, a soba se proširila prirodnom svetlošću. Bilo je dovoljno vremena da otkaže let i zakaže budućnost. Umesto toga, pogledao joj je u glavu i rekao:

Voliš smede tonove jer je to romantična, boja jeseni, oporo vino, zato što se gnušaš gladnjavosti, a prirodne tkanine jer mrziš surogate... ali mene ne voliš, slagao je.

Biće tako... kaže ona. Opet si pogodio, daje tiho, srećna što je ponovio njenu laž koju je zelela da izrekne, ali nije mogla.

Ovdje moja vidovitost prestaje, kaže on i mluje je po glavi. Ne dopuštaš mi da vidim iza...

Ne dopuštam!, ponavlja ona njegovu laž i ovog puta zaista klima glavom, potvrđuje mu da više nema o čemu da se govori, da je opasno dalje razgovarat i narušavati tu ravnotežu postignutu dvostrukim lažima u kojoj jumbojet zagreva svje motore, a on izlazi iz njenog stana, seda, u taksi i vozi se pored tramvaja koji tutnji, klati se i nigde se ne zaustavlja.